

Aleksandar Novaković

TROLOVANJE

(jednočnika)

Dramatis personae:

Ivan, programer, 35 godina

Teodora, HR manager, Ivanova devojka, 27 godina

**Damjan, vlasnik marketinčke agencije, Ivanov drug, 35
godina**

Trolovi (nekad samo „troluju“, nekad Ivanovi prijatelji,
nekad mitološka bića):

Korto Maltezer, kvaziavanturistički trol

Chicha, četnički trol, pristigao sa Guče

Bimbolina, porno trolkinja

Mother Goose, majčinska trolkinja

Napomena: trolovi su obučeni u skladu sa likovima ali imaju
lica pravih trolova

Scena prva

Ivanova radna soba: kompjuter na kompjuterskom stolu u levom uglu. Ispred stola je stolica, sa točkićima. Tu su i ostali delovi kompjuterske opreme: štampač, skener, mali fotokopir, zvučnici. Desno- polica sa diskovima i prašnjava gitara. Soba je golih, belih zidova i da nema gitare mogla bi da bude jedan od onih, panelima pregrađenih, „dobro iskorišćenih poslovnih prostora“ da nema nešto veću površinu. Na sredini sobe su vrata koja vode u dnevnu sobu. Napomena: trik vezan za zidove je u tome da su oni svi, osim ulaznih vrata, od preklopnih elemenata pa se svaki deo otvara na principu kapaka i akteri mogu tako, u prenesenom značenju, da „prolaze“ kroz zidove. Koraci, tumbanje, off. U sobu ulazi Ivan. Raščupan je, deluje zapušteno, nosi izlizane treger-pantalone preko crvene dukserice. U rukama drži ogromnu flašu piva od pet litara i kesu čipsa veliku kao jastuk za slona. Stavlja ih na kompjuterski sto, seda za kompjuter, pali ga. Tehno muzika i...

PRIJATAN GLAS (of): Dobrodošli na URBAN B 451 BLOG-TEMA ZA RAZMIŠLJANJE JE: Serija „Seks i grad“ - nastavak ili ne? Ivan otvara pivo, cugne dobro. Mrzovoljno grgolja. Uzima čips, sruči punu šaku u usta. Mrzovoljno žvaće. Otvara se deo zida iza Ivana i ulazi Bimbolina. Ivan se okreće prema njoj ali na njegovom licu nema šoka niti neke naročite reakcije.

BIMBOLINA: Bimbolina, postavila odgovor u 18:06. Mislim da treba da se emituje ali bi trebalo da bude malo manje one glupe Šarlote a mnogo više Samante i njenih seksualnih avantura

koje su totalno popaljujuće. Njene promiskuitetne egzibicije su meni potpuno promenile život pa tako sad gledam muškarce onako kako i oni gledaju mene-kao seksualni objekat! Girl power!

Pomera se pregrada ispred kompjutera i ulazi Chicha, četnik na rolšuama. Juri po sobi Bimbolinu ali mu ona utekne.

Chicha se zadiše i vadi cigarete. Pali jednu, povrati se i nastavi da je juri. Zgrabi je

CHICHA: Ja sam CHICHA o kojem se mnogo pricha! Hehehehe!

Postavio repliku na Bimbolinu u 18:07. Što se mene tiče, ti sestro, ako tako mogu da te zovem-nisi normalna. I ne samo da nisi normalna nego nisi ni Srpkinja. Prava Srpkinja ne veruje u dramoserije ocvalih Jenki-kurava!

Bimbolina ga elegantno udari nogom u prepone. Chicha ustaje sa: „Jebaću ti mamicu!“ osmehom na licu.

BIMBOLINA: Bimbolina 18:08- Bolje u njih nego u ocvale kuronje kao što si ti!

Ulazi Mother Goose kroz zid, levo pored vrata. Hvata ih oboje za uši.

MOTHER GOOSE: Mother Goose odgovorila u 18:10-u gradjansku i civilizovanu Evropu ne možemo ići ako se oslanjam na promiskuitet ili zadrtu patrijarhalnost. Serija nam to i poručuje. Na kraju krajeva, Samanta biva kažnjena teškim boljkama i nedostatkom emocija a Šarlota dobija muža na mestu kao prava i uzorna žena iz visokog građanskog društva. A vas dvoje, ako samo nastavite da pravite probleme-ja ču vas smesta banovati!

Mother Goose ih odvlači sa scene. Ulazi Korto Maltezer i pali cigaretu.

KORTO MALTEZER: Korto Maltezer, 18: 20. Ovakve rasprave me, kao i Venecija, čine lenjim, reče on paleći cigaretu.

Korto se smeška. Dolazi Mother Goose i uzima mu cigaretu i gazi je.

MOTHER GOOSE: Mother Goose: 18: 25 -Pušenje je loše po zdravlje a i slab karakter, mladiću. Eto poslednjih 20 godina u filmovima samo negativci puše.

Mother Goose ga potapše po dupetu i izjuri napolje. Ivan se okreće prema kompjuteru i kucka.

IVAN: IVAN-18:25. Ja mislim da ta serija.Ja smatram...Početna namera...Ja ne znam šta da mislim o toj seriji...Izbrisati.

Ivan se naliva pivom i nabokava čipsom. Kucka po tastaturi.

Stane. Besno udari rukom po stolu. Opet kucka. Ulazi Teodora u poslovnom kompletu, užurbana. Ivan guta čips, ne obraćajući pažnju na nju.Teođora zatvori vrata za sobom. Staje pored kompjutera, nalakti se na sto.

TEODORA: Ćao.

IVAN: Ćao, Teodora.

TEODORA: Kad si stigao?

IVAN: Maločas.

TEODORA: Opet blog.

IVAN: Opet.

TEODORA:Nije ti dovoljno što si kao programer ceo dan pred kompjuterom.

IVAN: Da... Ne...Ne znam. Opet ču morati da izbrišem.

Ivan i dalje kucka.

TEODORA: Opet bloguješ?

IVAN: Opet.

TEODORA: I, ima li šta zanimljivo?

IVAN: Ima o seriji „Seks i grad“ samo nema prave rasprave-ljudi dosta „troluju“.

TEODORA: Šta ti raspravljaš o tome? Pa ti i ne gledaš tu seriju!

IVAN: Da, ali mi ti ipak prepričaš svaku epizodu.

TEODORA: Jel ti to smeta? Evo, prestaću odmah!

IVAN: Ne. Ja volim tvoj glas.

TEODORA: Aha. A jesi li nešto zaboravio?

Ivan malo podigne dupe od stolice i površno cmokne Teodoru.

TEODORA: E kad je došlo vreme da te ja podsećam na to.

IVAN: Imam mnogo posla.

TEODORA: I sad?

Teodora izlazi iz sobe. Ivan gramzivo jede i pije. Ivan pokuša nešto da kaže ali se zaguši. Pije pivo da pročisti grlo.

IVAN(hvatajući dah i ne mičući se s mesta): Kako je bilo na poslu?

TEODORA (off): Crkla sam danas! Razgovarala sam sa trideset osam kandidata. Ne zna se ko je od koga opaljeniji.

Ivan stane sa kuckanjem. Gleda u monitor a zatim guta čips i pije pivo. Onda zuri u monitor.

TEODORA (off): Jedan je pred intervju razgovarao sa slikom mrtvog rođaka i obećavao mu da ga neće izneveriti, drugi je smrdeo na marihuanu a treći je bio kao totalno kul i druželjubiv i hvalio se kako sve može. Odmah sam provalila da je na kokainu. Danas normalni ljudi nisu nasmejani. Jel me čuješ Ivane?

Ivan uzima pivo i cugne muški a onda se zaguši i povrati.

Ostaje u stolici, nagnut napred.

TEODORA (OFF): Ivane, šta si se ponovo zablentavio u taj kompjuter?

Otvaraju se vrata. Ulazi Teodora, u trenerci, sa ministrenažerom u rukama.

TEODORA: Ivane! Šta si to napravio od parketa?

IVAN(boreći se s vazduhom): Možda je bolje pitanje šta sam napravio od sebe.

Teodora odlaže trenažer na pod. Prilazi mu

TEODORA: Jesi li okej?

IVAN: Sad jesam. Nikad bolje.

TEODORA: Šta buncaš? Da nemaš temperaturu?

Teodora mu pipne čelo.

IVAN: U redu je.

TEODORA: Nemaš temperaturu. Šta se to događa s tobom?

IVAN: Ništa.

TEODORA: Ne, stvarno, šta se događa s tobom?

IVAN: Ti si human resources manager. Ti provali sama.

Teodora uzima flašu, gleda je.

TEODORA: Nisi mnogo popio. Jesi li pio na poslu, zgutao neku hemiju?

IVAN: Za koga me ti smatraš?

TEODORA: Ne znam. U poslednje vreme si malo čudan.

IVAN: Možeš li biti malo preciznija.

TEODORA: Poslednjih pet meseci i tri dana, da budem precizna. Brineš me.

Teodora nastavi da vežba.

IVAN: Ma, nije mi ništa. Samo vidim neke stvari. Ne vidim ih dovoljno jasno ali ih vidim.

TEODORA: Šta vidiš?

IVAN: Pokušavam da komuniciram sa ljudima ali ne ide. Niko se ne drži teme, niko nema mišljenje. Kao da je svet postao veliki blog na kojem svi troluju.

TEODORA: Tebi stvarno nije dobro.

IVAN: Kažem ti, polako počinjem da sagledavam stvari.

TEODORA: Ma, ne vidiš ti ništa. Čekaj, da nije bilo nešto na poslu? Da te nisu otpustili? Znala sam da će se to dogoditi.

IVAN: Ne, naprotiv. Unapredili su me.

TEODORA: Kako, kad?

IVAN: Danas.

TEODORA: Pa to su divne vesti! Šta ćeš raditi?

IVAN: Nemam pojma.

TEODORA: Šta radiš na novom poslu?

IVAN: A, to! Vodim programerski tim. Treba da smislim okako da ljudima uzmemo još više para za usluge mobilne telefonije a da se to ne primeti.

TEODORA: U, pa to je veliki uspeh!

IVAN: Velika pljačka hoćeš da kažeš.

TEODORA: Ivane, danas svi pljačkaju. To je velika stvar.

Ponosna sam na tebe.

Krene da ga poljubi a onda se predomisli i poljubi ga u čelo.

TEODORA: Jesi li sigurno okej? Da donesem favor?

IVAN: Ne, samo malo da iskuliram i biću super.

TEODORA: Okej. Sad ću ja da očistim. Samo se opusti.

Teodora izlazi.

TEODORA: (off): Trebalo bi da napravimo proslavu za tvoje unapređenje.

IVAN: Da, valjda. U stvari ne.

TEODORA (off): Zašto ne?

IVAN: Nema šta da se slavi.

TEODORA (off): Previše si skroman. Mislim da je vreme da shvatiš da skromni ljudi ne mogu da naprave karijeru.

Ivan se okreće prema kompjuteru. Kucka po tastaturi.

IVAN: Ivan: 18-58-mislim da su ovakve rasprave besmislene i ne vode ničemu. Ta serija mi se nikad nije svidala kao i masa đubreta koja se vrti na televiziji. Ovakve gluposti služe samo zatupljivanju masa. Povraća mi se od vas i od samog sebe što vas slušam.

Trolovi pohrle u sobu.

MOTHER GOOSE: Ovakva trolovanja se neće tolerisati. Ovaj blog gaji demokratsku atmosferu i protiv smo ovakvih isključivosti.

Majka Guska ga tresne po glavi. Bimbolina ga ošine bičem.

BIMBOLINA: Ti si jedan nevaljao dečak i treba te dobro išibati!

CHICHA: Ko si bre ti da mi presečeš zabavu kad je najzanimljivije. I šta ti to znači-masa đubre? Da ti nije možda i prenos Guče đubre?

IVAN: Ne vuci me za jezik.

Chicha mu udari dandaru. Ivan ustaje i krene na njega.

CHICHA: More, povučeš ti mene negde drugde.

IVAN: Bih ja ali nemam pincetu i lupu.

Chicha krene na Ivana. Korto stane između njih.

KORTO: Čekajte, dečko očigledno nema smisla za avanturu.

MOTHER GOOSE: Imao ili nemao on je banovan. Za naš blog on više ne postoji.

Trolovi odlaze. Mother Gooose se okrene i pucne prstima.

Potrči prema Ivanu i gurne ga sa stolice. Trolovi ga udaraju gde stignu

MOTHER GOOSE: Mislio si da ćeš se tako lako izvući? Što plačeš? Više nisi banovan.

Trolovi odlaze. Ivan umorno seda na stolicu. Dolazi Teodora sa zogerom, krpama i lavorom.

TEODORA: Ivane, nećeš valjda da nastaviš sa tim.

IVAN: Neću.

TEODORA: Onda se pomeri.

Ivan se samo malo odgurne od mesta gde je povraćao. Teodora čisti.

TEODORA: Ala si se pomerio.

IVAN: Ne mogu više.

TEODORA: Jao, nemoj mi tu priču.

IVAN: Koju priču, Teodora? Misliš da je znaš?

TEODORA: Da, mislim da je znam. Ti si sam, umoran, tebe niko ne razume, svi te mrze.

IVAN: To nije ta priča.

TEODORA: A to što si mi non-stop govorio da te društvo izbegava, da si propao, da je sve što radiš dosadno?

IVAN: Prestao sam da te davim.

TEODORA: Da, pre pet meseci i tri dana. I od tada si ovakav.

IVAN: Izvini, ali to je jače od mene.

TEODORA: Šta ti je?

IVAN: I ja bih voleo da znam. Nešto mi se događa ali ne znam šta.

TEODORA: Mislim da znam šta je.

IVAN: Šta?

TEODORA: Čitala sam u „Gloriji“.

IVAN: Jao, „Glorija“! Šta je to? Enciklopedija „Britanika“?

TEODORA: Smej se koliko hoćeš ali tamo ima pametnih tekstova. Naročito o psihologiji. Tu piše i o tvom slučaju.

IVAN: A koji je moj slučaj?

TEODORA: Strah od uspeha.

Teodora krene prema vratima.

TEODORA: Bilo bi lepo da otovoriš prozor, da se izluftira malo.

Teodora odlazi.

IVAN: Strah od uspeha? Ako je ovo unapređenje uspeh onda...

Ivan se zaplače. Rida. Teodora otvara vrata. Ivan grozničavo briše oči.

TEODORA: Šta ti je sad?

IVAN: Ništa.

Teodora mu prilazi, spusti šaku na obraz

TEODORA: Mi kao da nismo u braku.

IVAN: Jesmo, tri godine.

TEODORA: Ko dete si. Šta ti je s očima?

IVAN: Kompjuter.

TEODORA: Plakao si?

IVAN: Ne, kompjuter. Zrači monitor. Idem da se sredim.

Ivan krene prema vratima

TEODORA: Ako ti kažeš.

IVAN: To je bio kompjuter.

Ivan izlazi. Teodora, „otvara prozore“ prema publici, udahne, uzima trenažer i počinje da vežba, isprva lagano a zatim sve energičnije.

TEODORA (za sebe): Nije bio kompjuter. Plakao si. Plašiš se da ne možeš da izguraš posao koji su ti dali i ti-logično, pukneš. Nisi dovoljno jak. Nije ni čudo kad samo piješ, ždereš čips i zuriš u taj monitor. Ugojio si se, zarozao. Nekad se pitam da li se uopšte pereš. Čitala sam u „Gloriji“ pre nego što sam te upoznala da su programeri ljudi koji ne vode nikavog računa o higijeni. A onda sam te upoznala pre četiri godine, sedam meseci i devet dana - bio si prilično čist za jednog programera. I lep. Nisi nosio naočare i znao si da namigneš a danas ne znaš, samo ovako blinkuješ očima (Teodora žmirka sluđeno) ali to mi ne smeta. Oguglala sam. Ali, nemoj ovo da zajubeš, molim te Ivane, nemoj ovo da zajubeš.

Ivan ulazi.

IVAN: Šta da ne zajebem?

TEODORA: Prisluškuješ me?

IVAN: Šta imam da prisluškujem. Ne pričaš sama sa sobom.

TEODORA: Naravno da ne pričam. Samo sam ti rekla da nema razloga da se plašiš neuspeha.

IVAN: I ne plašim se.

TEODORA: Ne verujem ti.

IVAN: Ne moraš da mi veruješ. Ravnodušan sam.

TEODORA: Šta ti to sad znači?

IVAN: Baš to.

TEODORA: Slušaj, pazim te ko malo dete a ti mi ovako vraćaš.

IVAN: Ne moraš da paziš mene.

TEODORA: Šta ti sad to znači?

IVAN: Pazi dete, ne mene.

TEODORA: Koje sad dete?

IVAN: Znaš koje.

TEODORA: Još nije vreme.

IVAN: A kad će biti?

TEODORA: Sad definitivno nije.

IVAN: A kad smo se venčali mislila si da je svako vreme pravo.

Pauza

TEODORA: Nemoj da mi troluješ! To nije tema našeg razgovora! Ako ti niko nije rekao ja ću ti reći: nabio si trideset pet godina u guzicu i ne možeš nazad, shvataš? Ne možeš! Nema bežanja mami i tati, ovo je pravi život!

IVAN: Znam, Teodora, znam ali to ne znači da me život zbog toga manje boli.

TEODORA: Nemoj mi sad sa tim pričama. Znam da dosta radiš i da može da dođe do malog zamora. Sačekaj me da završim. Uradila sam mnogo stvari za tebe koje nisam htela ali sam ih ipak uradila, razumeš?

IVAN: Da.

Teodora ga zagrli

TEODORA: Zato te sad molim da uradiš jednu jedinu stvar za mene. Danas je petak. Sutra iskuliraj, ne radi ništa, budi miran, odmori se a u nedelju ćemo napraviti malu proslavu u čast tvog unapređenja. Videćeš, posle ćeš se i ti osećati bolje.

IVAN: Valjda.

TEODORA: Sigurno. Hajde, valjda mi veruješ.

IVAN: Naravno da ti verujem.

TEODORA: Pozvaćemo sve ljude koje znamo.

IVAN: To je uglavnom tvoje društvo.

TEODORA: Nisam ja kriva što si stariji pa ti se društvo odavno raspalo. Evo, pozvaćemo i onog Damjana, tvog ortaka iz srednje. On te uvek oraspoloži.

IVAN: Da. Pozvaćemo. On čak ni tebi nije dosadan.

TEODORA: Zašto bi mi bio dosadan?

IVAN: Ništa, samo kažem da je on jedini od svih mojih ortaka koji ti nije dosadan.

TEODORA: Okej, kako god. Ali poslušaj mě pažljivo: fokusiraj se na odmor, na mene. Prvo isključi kompjuter, onda se istuširaj, onda ćemo da se izvalimo u krevetu i gledamo teve a onda...

Ivan je zgrabi i poljubi.

TEODORA: Okej, polako, prvo se smiri. I operi zube.

IVAN: Hoću. Volim te.

Zvoni Ivanov telefon: Pećina gorskog cara, Gr

IVAN: Halo? Da? Naravno. Nema problema. Dobro, i tada ću biti tu, stvarno nije problem. Znam, odgovoran sam za to. Moj položaj me obavezuje, da.

Ivan uzdahne i sedne na stolicu.

TEODORA: Šta je bilo?

IVAN: Radim sutra a treba i da navratim nešto u nedelju.

Mrak

Scena druga

Off: Tuče techno pesma koja koristi tri rifa iz pesme „Trollin'“ The Stoogesa za lajt motiv. Zvučna slika žurke. Podvriskivanje, glasan razgovor, smeh. U radnoj sobi, istoj kao u prethodnoj sceni, sede Teodora i Damjan. Sede na dve kožne stolice, Teodora u desnom a Damjan u levom uglu. Damjan je zgodan, elegantan, zavalio se kod stola kompjutera i pije i puši. Teodora je u desnom uglu kod gitare. Teodora je u svom biz-kompletu. Pijucka šarenim koktelom ali to radi oprezno, malo po malo, kao da će je ujesti.

TEODORA: Damjane, mnogo piješ.

DAMJAN: Žurka je, iz it not?

TEODORA: I mnogo pušiš.

DAMJAN: A, to je okej. Na poslu ne smem pa sad nadoknađujem.

Pauza

DAMJAN: Gde je Ivan?

TEODORA: A ti bi htelo da dođe?

DAMJAN: Kakvo je sad to pitanje?

TEODORA: Vidim kako me gledaš celo veče.

DAMJAN: Pa, lepa si ali ne brini. Ti si žena mog drugara.

TEODORA: To te pre nije zaustavljalo.

DAMJAN: Ako misliš na one smorene udate žene s kojima sam bio to je istina. Ali, mislim da kod tebe mogu da se obuzdam.

Pauza.

DAMJAN: Mislim.

Pauza

DAMJAN: Ili ti možda želiš da se ne obuzdavam?

TEODORA: Šta ti pada na pamet?

DAMJAN: Ups, vidi, ponestalo mi pića.

Damjan ustaje i laganim koracima prilazi Teodori. Uzima koktel iz njenih ruku. Ispija ga do dna

DAMJAN: E, tako. Sad je bolje.

TEODORA: Mogla sam da ti odem po piće.

DAMJAN: Da, ali onda ne bih mogao da poljubim mesto gde si ti pila.

TEODORA: Mislim da ovaj razgovor ide u pogrešnom pravcu.

DAMJAN: Uvek voliš da situaciju držiš čvrsto pod kontrolom, a?

TEODORA: Mogu ja i da izađem odavde.

Vraća joj čašu u ruke i kreće lagano prema svojoj stolici.

DAMJAN: Eto, vidiš, nema frke.

TEODORA: Šta je to s vama? Svi ste poludeli.

DAMJAN: Sa muškarcima? Moja teorija je-manjak seksa i samopouzdanja.

TEODORA: U tvom slučaju ih ima i previše.

DAMJAN: Hvala na komplimentu.

TEODORA: To nije kompliment. Izgledaš kao neka mačo karikatura.

DAMJAN: Ali sam opet mačo nešto a to je danas retko.

TEODORA: Da, da, ti si sav zgodan i uspešan, blago tebi.

DAMJAN: Pa i jesam. Jedan od najmladih vlasnika marketinške agencije, jedan od ljudi sa najviše veza u gradu, jedan od ljudi koji su spavali sa najviše žena. Mislim ispravi me ako grešim.

TEODORA: I, šta s tim?

DAMJAN: Nije tako loše, a?

TEODORA: To je tako površno.

DAMJAN: Površno? Ja sam muški ti.

TEODORA: Ti nikad nećeš biti ja!

DAMJAN: O, biću i jesam! I ti i ja volimo da organizujemo, sređujemo, uređujemo, upravljamo, skockavamo! A Ivan, pogledaj ga-ne može da proslavi unapređenje i još radi ceo vikend!

TEODORA: I, u čemu je poenta?

DAMJAN: Poenta je u tome da mi vodimo a tvoj Ivan je jedan od onih koji su vođeni!

TEODORA: MOJ Ivan je TVOJ najbolji drug.

DAMJAN: Da, i žao mi je zbog toga. Nekad sam mu i bio prijatelj, dok ga je još zanimalo da bude više od kompjuterskog roba, dok je čitao, svirao gitaru, dok je obraćao pažnju na tebe.

TEODORA: Šta ti to znači?

DAMJAN: Znači da mogu da vidim kako izgleda nezadovoljna i nezadovoljena devojka.

TEODORA: Liči na neku od tvojih ribica? Ti si tako prost.

DAMJAN: Hoćeš da budem suptilan, to hoćeš?

Damjan ustaje sa naporom. Prilazi Teodori. Nagne se prema njoj a onda se okreće prema gitaru. Uzima gitaru. Udari akord. Namršti se, naštimuje je a onda svira lagantu temu na njoj.

TEODORA: Šta ti je sad to?

DAMJAN: To sam ja kao romantičan tip.

Teodora se smeje dok se Damjan blesavi plešući sa gitarom.

TEODORA: Prestani, bolji si kao japi.

Damjan stane i padne na kolena pred njom.

DAMJAN: Udaj se za mene.

TEODORA: Sad si preterao.

DAMJAN: Put do savršenstva vodi preko preterivanja.

TEODORA: Ne kaže se tako.

DAMJAN: Ali shvataš poentu.

TEODORA: Ja sam odlučila da neću preterivati a i ako hoću sigurno neću s tobom.

DAMJAN: Ma, nećemo preterivati. Samo ćemo se malo praviti.

TEODORA: Znam ja kako izgleda tvoje „pravljenje“.

DAMJAN: Veruj mi, nemaš pojma.

Pauza

TEODORA: Ivan će doći svakog časa.

DAMJAN: Pa nek dođe. Ovo je njegova žurka.

TEODORA: Molim te, stavi tu gitaru u čošak i sedni na svoje mesto.

DAMJAN: Misliš da je ovo zezanje? Da li znaš koliko puta sam želeo da ti ovo kažem? Pazi, rekao bih ti stvarno i pre ali nisam znao kako.

TEODORA: Pa si doleto kao lešinar kad si nanjušio krizu. Vrati se nazad na svoje mesto.

DAMJAN: Evo, daj mi minut da ti objasnim. Imam trideset pet i mogu i dalje ovako da nastavim, da idem po fensi klubovima i pričam glupačama o tome koliko ljudi radi za mene i koliko ću ih zaposliti, i o mojim kolima i o tim glupostima i slično i znaš šta ide posle.

TEODORA: Jel se hvališ ili tu stvarno postoji problem?

DAMJAN: Ja se ne pomeram dalje, kapiraš? Nedostaje mi „ono nešto“, ako me razumeš.

TEODORA: Ono nešto traži na drugom mestu.

Damjan pokuša da je poljubi

TEODORA: Vrati se na svoju stolicu, sad!!!

DAMJAN: Razumem, gospođice učiteljice.

Damjan se vrati u zgužvanom poslovnom odelu. Iza njega pokušavaju da u sobu upadnu Bimbolina i Chicha. Damjan i Teodora ustaju kao opareni.

BIMBOLINA: E, slavljenik, super ti je žurka. Već sam overila trojicu u tvom veceu!

CHCICHA: Brate Srbine, pomagaj, ponestalo viskija!

Ivan se okreće prema njima, blago ih odgurne i zatvara vrata. Ivan se svom težinom osloni leđima na vrata

TEODORA: Ivane? Što izbacuješ ljude iz sobe? Pusti ih da uđu?

IVAN: Koji ljudi?! To su trolovi!

DAMJAN: Nisu ali si blizu. Mislim da ovo dvoje rade za konkurenciju.

TEODORA: Mogu da ih zamislim i kako rade za tebe. Naročito ona profuknjačica.

DAMJAN: Jesmo li mi to nešto ljubomorni?

TEODORA: Ni najmanje. Ivane, šta ti je?

DAMJAN: Ej, čoveče, jel ti neko namazao leđa superlepkom? Pomeri se sa tih vrata.

IVAN: Ne želim da bilo ko uđe.

TEODORA: Kako da ne uđe? Ovo je tvoja žurka.

IVAN: E pa kad je moja žurka onda biram da ne uđu. Valjda se i ja nešto pitam.

TEODORA: Premoren si. Sedni tamo a ja ću im reći da te ne uznemiravaju pa ćeš se posle pozdraviti sa svima.

IVAN: Već sam se pozdravio.

TEODORA: Okej. A sad se pomeri s vrata.

IVAN: Što?

TEODORA: Idem da ti donesem piće.

DAMJAN: Donesi i meni. Ovo isto.

TEODORA: Aha, evo trčim. Ivane?

IVAN: Evo, pomeriću se.

Ivan se pomeri u stranu i otškrine vrata samo toliko da Teodora može da se provuče i ona se besno izmigolji. Ivan zatvori vrata. Osloni se leđima na vrata

DAMJAN: Hoćeš li da se pomeriš odatle?

IVAN: Ne.

DAMJAN: Ne boj se. Neće niko ući a ako i uđe ja ču da te branim.

IVAN: Ja bih radije ostao tu gde sam.

DAMJAN: Ne veruješ mi?

IVAN: Ne, verujem ti ali ne verujem da si dovoljno jak da ih sve središ.

DAMJAN: A zašto da ih sređujem?

IVAN: Daj mi cigaretu.

DAMJAN: Ali ti ne pušiš.

IVAN: Daj mi.

Damjan mu pali cigaretu. Ivan nervozno udiše dim. Malo se opusti i sklizne niz vrata na pod. Damjan seda do njega, gurne ga laktom, ortački. Ivan se bledo nasmeši

DAMJAN: Možeš li da mi kažeš o čemu se radi?

IVAN: Nemoj mi taj pokroviteljski ton, Damjane. Znam te od srednje škole.

DAMJAN: Misliš da sam previše patronajzing?

IVAN: Mislim da te znam i mislim da misliš da sam odlepio.

DAMJAN: Pa, malo je neobično da si ono dvoje nazvao trolovima ali pretpostavljam da nisi mislio ozbiljno nego da je neka metafora u pitanju.

Pauza

IVAN: Da, metafora.

DAMJAN: Okej, onda je sve okej. Ne postoje trolovi, samo ljudi. Nije nešto ali je kul. Slušaj, malo si premoren i sve će biti u redu. Opusti se malo. Unapređen si, bre! Sledеće vikenda verovatno neće biti nikakvog posla. Opusti se i zapali negde, samo ti, iskuliraj nas sve. I mene, i Teodoru. Samo ti.

Pauza

IVAN: Ti baš ne kapiraš.

DAMJAN: Ne, ali ako mi objasniš....

IVAN: Sećaš se mene u srednjoj školi?

DAMJAN: Aha. Nisi mnogo ličio na sebe danas.

IVAN: Tačno.

DAMJAN: Imao si bend, izlazio si, čitao, pravio gluposti.

Bio si zanimljiv tip. Čak su te i ribe volele.

IVAN: Da, hvala ti što si me podsetio.

DAMJAN: I na faksu si bio takav.

IVAN: A onda ne.

DAMJAN: Sve manje.

IVAN: O tome ti govorim.

DAMJAN: Kriza tridesetih?

IVAN: Ne, nego nešto drugo. Čini mi se da sam izgubio sebe i da sam postao neko drugi ali pazi, nije u tome stvar.

Gadno je to da sam počeo da shvatam koliko sam tada, kad sam kako kažeš bio zanimljiv tip, pogrešno video svet. Kako vreme prolazi, vidim svet onakav kakav je, sve gori i gori. Što sam umorniji, što sam navučeniji na ono čudovište tamo (pokaže na kompjuter) to jasnije vidim kakav je.

DAMJAN: Misliš, kao „Matriks“?

IVAN: Kakav „Matriks“? Šta ti znaš o „Matriksu“?!

DAMJAN: U, što se toliko tangiraš?!

IVAN: Izvini, maločas sam došao iz one ludnice. Ali, stvarno, šta ti znaš o „Matriksu“?

DAMJAN: Kako šta znam? To je film naše generacije.

IVAN: Matriks nije film naše generacije a ne pripada ni Teodorinoj generaciji niti bilo kojoj. Matriks je čista podmetačina.

DAMJAN: U pravu si. Drugi deo je loš a treći je, što bi rekao Pera Luković, za spaliti.

IVAN: Što? Nema šibačine kao u prvom delu, nema onih usporenih akcija, silnih kamara, kul imidža? Ma, kome ja pričam?! Pa ti sam praviš neku vrstu „Matriksa“.

DAMJAN: Sad ćeš da mi držiš predavanje o tome kako je nemoralno da se reklamiraju stvari koje ionako imaju svoje tržište i svoje kupce?

IVAN: Na tebi je da kažeš da li je to moralno ili nije.

Govorim ti o tome da ti i tvoj posao zavisite od ljudi kojima je lakše servirati priču o nekom „Matriksu“ .

DAMJAN: Prosvetli me.

IVAN: Vi vidite samo kvazipametnu priču i gomilu specijalnih efekata a sve zbog toga da ne bi videli pravi problem.

DAMJAN: E, slušaj, nedelja je uveče a ja nemam nerve za još jednu priču o teoriji zavere.

IVAN: Nisam ni mislio da ćeš razumeti.

Pauza

DAMJAN: Gde je to piće? Bez uvrede, Teodoru treba slati jedino po smrt.

IVAN: Znajući nju ona bi je isporučila pre vremena. Alkohol je jedina stvar koju ne podnosi.

DAMJAN: Ali je inače okej.

IVAN: Da.

DAMJAN: Među vama je sve u redu?

IVAN: Valjda. Mada, ne znam, uvek neko ostane duže na poslu, uvek neko zuri u kompjuter ili vežba preko sat vremena, uvek ima nešto na tevuu, uvek ima neki poslić koji treba da se uradi. Znaš li koliko sam puta imao genijalne, fantastične ideje, stvarale su mi se u glavi čitave rečenice, priče, melodije, sve u jednom trenutku, ovako, samo pucneš prstima i tu je! Ali ne, ja sam imao važnija posla da gutam đubre i da radim da bih mogao da gutam đubre. Mi smo gadna, zahtevna bića, razmažena do te tačke da ne možemo ništa da promenimo u svojim životima.

DAMJAN: Ti i Teodora razmaženi?

IVAN: Da, mi, ti, svi mi. Ako si naviknut na jedan tempo života i ako ti ma šta zafali a ti poludiš zbog toga-ti si razmažen. To je tako po definiciji. A ubedljivo najgore je kad zapustiš sebe, zapustiš sopstvenu ličnost. Postaneš kao trol, gadno, smradno biće koje se hrani balegom. I troluješ na blogu, zamajavaš sebe i druge i bežiš od glavnog problema.

DAMJAN: A koji je glavni problem?

IVAN: Srce.U stvari, srce i nije problem.

DAMJAN: Kako misliš?

IVAN: Nije tu pa zbog toga nije problem a trebalo bi da bude tu i to je problem.

Lupanje na vratima.

TEODORA(off): Hoćete li da otvorite? Stojim ovde malu večnost!

Damjan ustaje

DAMJAN: Ivane, ustani.

IVAN: Zašto?

DAMJAN: Žena će ti poludeti ako joj ne otvoriš.

IVAN: Imam osećaj da će ja poludeti ako otvorim.

DAMJAN: Ne tupi.

Damjan ga podigne i otvori vrata. Ulazi Teodora a za njom ulaze trolovi: Korto, Bimbolina, Chicha, Mother Goose. Ivan padne na pod. Damjan uzima od Theodore piće. Damjan i Theodore počnu da plešu s njima. Ivan se povlači u čošak sobe i pokriva lice rukama. Bimbolina i Mother Goose ga hvataju za ruke. On se otima. Podižu ga i bacaju između sebe. Prilaze im Korto i Chicha i oni se pridružuju u igri dobacivanja. Ritam tehna se pojačava. Ivan padne na pod i bolno zaurla. Stane muzika. Svi se zamrznu.

KORTO: Šta se dereš? Samo smo se zezali.

Mrak

Treća scena

Ivanova soba, kao u prvoj sceni. Na podu leži Ivan. Spakovan je u vreću za spavanje. Vreća je razvučena malo više pa deluje kao neka čaura iz koje se upravo izmigoljio insekat. Otvaraju se vrata. Ulazi Teodora, sređena, u poslovnom kompletu. Bojažljivo gurne Ivana u vreću. Vreća se pomeri, počinje da gamiže. Teodora blago podvrpisne. Vreća se podigne i iz nje, kao čupoglavac iz kutije, proviri Ivan.

IVAN: M?

TEODORA: Dobro jutro.

IVAN: Dobro jutro.

TEODORA: Što si se tako učaurio?

IVAN: Ne znam. Zato što sam Srbin a Srbi to vole- naprave pičvajz a onda se učaure, smrde u svom čošku i čekaju da se nešto dogodi.

TEODORA: Poštedi me sarkazama rano ujutru. Slušaj, idem na posao pa sam htela da vidim kako si. Za tvog šefa ne brini - nazvala sam ga i rekla mu da si se prehladio ali da ćeš sutra najkasnije bii spreman.

IVAN: Što mu nisi rekla istinu?

TEODORA: Da si dobio nervni slom i da si sinoć insistirao da spavaš ovde, u inat tvojim demonima?

IVAN: Pa, da.

TEODORA: To nema nikakvog smisla.

IVAN: A ovakav život ima? Crkavanje od posla samo da bi jeo triput dnevno i trošio pare na gluposti?

TEODORA: Ivane, ti želiš da zadržiš ovaj posao?

Pauza

TEODORA: Ivane, rekla sam ti da ne zajebeš a šta si ti uradio?

IVAN: Valjda zajebao.

TEODORA: Ne valjda, nego sigurno zajebao! Gledaj me, ne skreći pogled! Da li ti znaš šta se dogodilo juče? Ma, šta je tebi pričam?! Ti bar nisi morao da gledaš njihova zgađena lica dok si se prevrtao po podu. Ivane, ja sam jedva objasnila ljudima da si premoren, da si možda popio malo više i da je sa tvojom glavom sve u redu.

IVAN: Nisi morala ništa da ih lažeš i još da praviš od mene pijanca.

TEODORA: Ti si pio litre piva svakog dana i ako je to normalno...

IVAN: Pivo je sitnica! Ja sam taj koji je normalan a oni su ti kojima je potreban psihijatar.

TEODORA: O tome ne želim više da raspravljam.

IVAN: Ni ja.

TEODORA: Ivane, molim te, ubedi me kao što sam ja sinoć njih ubedila.

IVAN: U šta?

TEODORA: Reci mi da je s tvojom glavom sve u redu.

IVAN: Biće. Čim popijem kafu.

TEODORA: Moraćeš sam da je napraviš. Ja već kasnim na posao.

Ivan padne na pod i počne da hrče

TEODORA: Ivane, Šta mi sad glumataš?

IVAN: Izvini, htio sam da se našalim. Lepo sam spavao pa sam dobro raspoložen.

TEODORA:E, ako si ti raspoložen onda to menja situaciju.

IVAN: Drastično.

TEODORA: Dakle, ići ćeš na posao sutra?

Pauza

IVAN: Hoću.

TEODORA: Okej, ja sad idem na posao.

IVAN: Teodora...

Ivan trapavo krene prema Teodori i padne na pod

TEODORA: Šta je sad?

IVAN: Čekaj, samo momenat.

Ivan se trapavo izvlači iz vreće za spavanje

TEODORA: Okej, momenat ali pazi da se taj momenat ne produži.

Ivan uzima vreću za spavanje i prinosi je Teodori.

IVAN: Jel osećaš?

TEODORA: Ne.

IVAN: I dalje miriše na tebe. Sećaš se, pre tri godine, kad sam te prosio na Tari? Zalutali smo u nekoj šumetini i šator nam se pocepao od oluje. Ostalo nam je samo ovo. I onda smo se uvukli u ovu vreću, ti i ja, ona je bila naš stan a jedno drugom smo bili sve. Cele noći smo vodili ljubav a ujutru sam te zaprosio. Sećaš li se?

TEODORA: Sećam se, ali, da si hteo, mogao si i sinoć da spavaš pored mene.

IVAN: Mogla si i ti pored mene. Pre ti nije smetala vlažna zemlja. Zašto bi ti sad smetao suv parket?

TEODORA: Pre mi nisu smetale mnoge stvari.

IVAN: I volela si prave stvari. A danas trpiš pogrešne i smetaju ti sitnice.

TEODORA: Ivane, nemoj da mi samo ti držiš lekcije, molim te.

IVAN: Nisam ni želeo. Mislio sam valjda da nekako doprem do tebe. Da ti kažem da te volim.

Pauza

TEODORA: Lepo se odmori. Ja žurim. Čao.

Ivan zausti da kaže nešto. Teodora se okreće i izlazi.

Zatvara vrata za sobom. Ivan uzima vreću i pokušava da je podere a zatim je besno baci na vrata

IVAN:Hajde da jednom raspravimo, hajde, nek sve ode dođavola! Hajde!

Ivan pali kompjuter a zatim se otisne na stolici prema sredini prostorije.

PRIJATAN GLAS(off): Tema bloga za danas- Rat za Južnu Osetiju između Rusije i Gruzije.

Podižu se poklopci s leve i s desne strane. S leve strane pohrle Korto i Chicha a s desne Mother Goose i Bimbolina.

Naoružani su pučaljkama koje štrcaju vodu

KORTO I CHICHA: Živila Rusija! Za rodinu, urrraaa!

MOTHER GOOSE I BIMBOLINA: Sloboda za Gruziju! Georgia on my mind! Charge!

Korto i Chicha guraju sto sa kompjuterom napred, koristeći ga kao busiju a Mother i Bimbolina, gamižući, prilaze korak po korak. Mother Goose i Bimbolina ustaju i odmiču prema svom čošku

CHICHA (peva): „ Tam že Varšava, tam legioni,
Ih ne bajatsja krasni bataljoni!“

BIMBOLINA: Potiskuju nas. Nećemo dugo izdržati pa makar ja legla pod njih. Mislim, pred njih.

Mother Goose ustaje sa rukom na srcu

MOTHER GOOSE: „Oh say can you see...

what we watched in the night...by the..gleaming“

Chicha je pogodi u lice

CHICHA: Ne znaš tekst sopstvene himne?! Sedi dole - jedan!

MOTHER GOOSE: Sramite se, politički nekorektni protivnici evroatlantskih integracija!

BIMBOLINA: Šta je, pastuve, mislila sam da si sa nama?

CHICHA: Jel ti to meni?

BIMBOLINA: Naravno da ne.

KORTO: Ja sam avanturista i za mene su sve strane relativne.

CHICHA: Cvrc Milojka! Ako je tako onda se pridruži strani koja gubi brajko! Jedna je majčica Rusija, jedna je vera - pravoslavna, i jedan je car Trećeg Rima a četvrtog neće biti!

Ivan ustaje i teatralno tapše

IVAN: Bravo, bravo! Jedan Rajh, jedan narod, jedan vođa!
Bravo!

MOTHER GOOSE: Ispravno mladiću! To je potez u pravcu otvorenog građanskog društva!

BIMBOLINA: Ej, lepi, pređi na našu stranu pa ću te nagraditi.

Bimbolina palaca jezikom

IVAN: Ne prelazim ja ni na čiju stranu. Za mene su sve Imperije zle.

Svi okrenu cevi prema njemu i krenu da pucaju u njega. Ivan se nevešto skriva

IVAN: Šta je ovo? Odvratno je!

CHICHA: Znaš šta je, sinovac, čim miriše na amonijak.

BIMBOLINA: Za ljude je to odvratna ali za nas trolovane trolove plemenita tekućina, pravi nektar! Afrodizijak!

Ivan pada na kolena. Trolovi ga okružuju i hvataju. Chicha pokušava da otvorи Ivanova usta na silu. Gura mu cev pucaljke u usta

CHICHA: Ajde, zini mali! Nisam džabe puštao pevcu krv!

MOTHER GOOSE: Otvori usta, antiglobalističko čudovište!

KORTO: Uvek sam mrzeo ljude sa uverenjima. To tako sužava mogućnost izbora!

CHICHA: Mali, otvaraj usta ili si mrtav čovek.

IVAN: Pa ako možeš da me ubiješ onda me ubij! Hajde!

Chicha ga pušta i odmiče se od njega a sa njim i svi ostali. Ivan je na sredini sobe a oko njega su trolovi

CHICHA: Dakle, to bi ti.E pa neće moći.

MOTHER GOOSE: I ja tako mislim. Ja sam svojevremeno bila za legalizaciju eutanazije ali ovaj put se iz principa ne slažem.

BIMBOLINA: Hoćeš da te sredimo? Pa s kim bi se posle igrali?

Bimbolina krene da ga uhvati među noge

MOTHER GOOSE: Prste sebi! Seti se da ovde predstavljamo zapadnu civilizaciju i njene vrednosti!

IVAN: Koju civilizaciju, koje vrednosti? Duple aršine, pljačku kolonija!

MOTHER GOOSE: A naše demokratske vrednosti? A salobodno tržište?

IVAN: Vrendosti? Demokratske? Pravo da misliš kao i svi ostali i da grabiš pare kako stigneš!

MOTHER GOOSE: Komunjaro!

BIMBOLINA: Ja sam mislila da si ti neki muškarac a ono neki nesposobnjaković! Komunizam je za zečeve a kapitalizam je za tigrove!

IVAN: Ja nisam komunista.

CHICHA: Pa šta si onda? Nisi za Rusiju, nisi za Zapad, nisi za komunizam? Za koga si ti?

KORTO: Da, opredeli se. Mada, ne moraš da veruješ u to.Ovde ionako niko ni u šta ne veruje. Ja ponajmanje.

SVI: Za koga si?! Progovori!

Pauza

IVAN: Ja sam za.. Ja sam za život!

Svi prsnu u smeh

CHICHA: Ma nemoj?! A mi smo kao za smrt?! Pa ti si maločas tražio da te ubijemo.

IVAN: Nisam. Ja sam rekao da možete da me ubijete ako hoćete. Pomirio sam se s tim. Vi i oni u koje verujete, vi imate moć da uništite čitav svet za jedan tren, ne ja! Vi to i priželjkujete da uradite samo nemate hrabrosti pa ubijate ljude polako, na parče! Zato ja, gde god se okrenem i gde god pogledam vaša dela vidim samo smrt!

CHICHA: Pacifističko baleganje!

MOTHER GOOSE: Ti si mirotvorački taliban!

IVAN: Ja sam samo nesrećan čovek.

BIMBOLINA: Ti si nesrećnik!

IVAN: Ne, moj je problem što ja, kad pogledam vas, vidim užas koji predstavljate.

CHICHA: A koji to užas ja predstavljam?

IVAN: Ti si demon srebreničkog stratišta, zloduh spaljenog Vukovara, tobdžija iznad Dubrovnika, utvara sa snajperom u brdima kod Sarajeva, đavo kosovskog pakla, mrzitelj stranaca i davitelj dece, krvopija Srbije, ratni pozivar i huškač, dementni guslar i naci-bukač, palanački politikant, inferiorko ulizički, ruska podguzna muva iznad Čečenije, paganski pravoslavac-praznoslovac, eto, to si ti!

MOTHER GOOSE: Ni ja ne bih bolje rekla.

IVAN: A ti, ti bolje da izlečiš ta ranjava kolena jer si dugo klečala pred Ujka Semom, i da stešeš tu guzicu koju puniš genetski modifikovanom hranom, i da pročačkaš te uši, jer nisi čula vrištanje bombardovane dece u Iraku, i da opereš oči jer nisi videla raskomadane civile u Afganistanu, i da propereš grlo jer nisi oplakala pobijene civile u Srbiji, Bosni, na Kosovu, sve te „kolateralne štete“ i da nađeš mesta u svom guščijem mozgu za Ruandu, za

Vijetnam, za Granadu, za Panamu, za Čile, za Salvador, za Gvantanamo! Nađi mesta u mozgu kad već nemaš srce!

MOTHER GOOSE: Ja i dalje ne znam o čemu ova budala govori.

IVAN: Ja znam da govorim o srcu kao što znam za sve one cinične, mrzovoljne, bezverne ljudske fleke, metafizičare, relativiste, pozere, jeftine šarmere, kabinetske revolucionare, slabotinje, zgubidane bez zrna talenta, naoružane samo sa bezmernom željom da uživaju u sveopštem rasulu!

KORTO: I ti sad, kao, gledaš u mene i to, kao, treba da me potrese?

IVAN: A znam i za nekog ko veruje u šarene sličice sastavljene od komadića silikona, farbe i presađenih pramenova, u svet spakovan na rafu fensi hipermarketa u veeeeliku „Prada“ torbicu!

BIMBOLINA: Ako je velika što je onda torbica?

IVAN: I svi vi i vaše raspravljanje, vaše trolovanje, vaše trovanje, vaše trvenje, vaše trunje u mojim očima, vaše truljenje! Mogao sam da spomenem i nek druga lica iste priče, zemlje u kojima vas streljaju jer mislite drugačije ili ste dunuli džoint a posle vašim roditeljima pošalju račun za metak. Ali, oni samo žele da budu moćni kao vi, da propadnu na isti način, ništa drugo.

MOTHER GOOSE: Držite se teme-a to su Gruzija i Južna Osetija.

IVAN: Neki nesrećni ljudi u nekim dalekim zemljama su stradali, vašom krivicom, krivicom bića kao što ste vi i sad očekujete da ja kažem svoje mišljenje o tome?

Pauza

IVAN: Vi reciklirate smrt. Eto, to mislim. Ubijete nekog a onda me pitate šta mislim o tome dok nameštate omču za moj vrat! Eto, to je moje mišljenje i ako hoćete još mog

mišljenja-dobrodošli! Znate gde sam! Na vašem blogu!

Dobrodošli!

Trolovi krenu prema poklopcima. Chicha se okrene

CHICHA: Mali, nisi se izvukao, samo da znaš.

MOTHER GOOSE: I nije.

CHICHA: Ma, da mi njega lepo banujem pa da nas Bog vidi!

MOTHER GOOSE: Pa da se pojavi sa drugim nickom? Imam ideju.

Svi se okupe oko nje i formiraju krug kao ragbi tim koji se dogovara.

IVAN: Prekinuti sve veze. Odmah. Jel čujete? Ja se oslobođam.

Ivan vadi mobilni i ukucava broj.

IVAN: Halo, Teodora. Ne mogu više. Daću otkaz. Nije to posao za mene. Samo stres i jurnjava. Taj posao proždire čoveka, težak je i prljav, stidim ga se. Zaista! Ne, pusti me da završim. Ne možeš ništa da učiniš, nazvaću šefa pre nego što stigneš kući. Ćao.

Trolovi se okrenu prema Ivanu i krenu da ga opkoljavaju.

IVAN: Čekajte, šta vam je sad to?

MOTHER GOOSE: Ne boj se, neće boleti.

Mrak

Četvrta scena

Damjanov stan. Zidovi su preklopmani i sad su na svom ružičastom naličju koje je iscrtano tehničkom opremom: muzičkim stubom, velikim zvučnicima, televizorom, elegantnim lampama, apstraktnim slikama. Diskretan štimung osvetljenja. U desnom uglu je veliki francuski krevet. Na sceni je Damjan, go, samo u boksericama. Odeća mu je razbacana po sobi. Pretura po krevetu, i ispod kreveta. Podiže jastuk. Sa poda uzima čarapu i čarapom uzima iskorisćeni kondom

koji je bio ispod jastuka. Zvonjava zvonceta na vratima, off. Damjan baca kondom i čarapu pod krevet. Zvonjava, off.

DAMJAN: Otvoreno je! Uđi!

Damjan krene da oblači pantalone a onda ih svuče i baci na pod. Ulazi Teodora

TEODORA: Prekidam te u nečemu?

DAMJAN: Odakle ti takva ideja?

TEODORA: Stvari su ti razbacane.

DAMJAN: Skinuo sam se i legao malo da odmorim pa sam zadremao. Ma, šta se ja tebi pravdam?! Ti si tražila da se vidimo pod hitno, ne ja.

TEODORA: Da li bi bio ljubazan da se obučeš?

Damjan se nasmeje i napravi pokret kao da će skinuti bokserice

TEODORA: Rekla sam da se obučeš, ne da se svučeš.

DAMJAN: Šala mala.

Damjan oblači pantalone a zatim majicu

TEODORA: Nećeš obući čarape?

DAMJAN: Pusti sad čarape. Bolje mi dodaj košulju.

Teodora mu pruža košulju

DAMJAN: E, kad si je već uzela da li možeš da mi pomogneš da je obučem?

TEODORA: To možeš i sam.

DAMJAN: Kad ti možeš da tražиш uslugu od mene onda je u redu a kad ja tražim jednu sitnicu kao što je pomoć pri oblačenju košulje onda ništa.

TEODORA: U redu, u redu. Okreni se.

Damjan joj okreće leđa

TEODORA: Koji si ti perverznjak.

DAMJAN: „Kakav si ti perverznjak“ zvuči mnogo bolje.

Teodora mu oblači košulju

DAMJAN: Ruke ti drhte.

TEODORA: Da, ali to sigurno nije od uzbudjenja.

Damjan se brzo okreće prema njoj i zakopčava dugmad

DAMJAN: A o čemu je reč? Da nije opet Ivan?

TEODORA: Šta drugo?

DAMJAN: Jesi li dobro?

TEODORA: Moram da popijem nešto. Brzo.

DAMJAN: Okej. Sedi tu na krevet. Sad ću ja.

Damjan odlazi. Teodora pomalo gadljivo pomera posteljinu i seda na krevet. Damjan se vraća sa flašom viskija i dve čaše. Sipa im. Seda pored Theodore

DAMJAN: Nisi morala da pomeraš postelju. Ovde se nije dogodilo ništa gadno. U stvari, možda i jeste. Sve zavisi šta podrazumevaš pod pojmom „strašno“.

TEODORA: To je stvar definicije.

DAMJAN: Upravo tako. Živelji.

Kucne se sa Teodorom. Teodora ga ne gleda. Iskapi čašu u jednom cugu

TEODORA: Još.

DAMJAN: Nekome se baš otvorila dizna.

TEODORA: Sipaj!

Damjan joj sipa i ona ispija tako i drugi i treći put, čutke, bez gledanja.

TEODORA: Ivan je lud.

DAMJAN: I zbog toga si že lela da se vidimo?

TEODORA: Ovog puta je zaista poludeo, potpuno!

DAMJAN: Šta je sad upropastio?

TEODORA: Dao je otkaz u firmi. Kaže, nije časno da pomaže u pljački tolikih ljudi.

DAMJAN: Bravo! Pa to je odavno trebao da uradi!

TEODORA: Šta?

DAMJAN: Onaj njegov šef je skot. Znam to jer smo nekoliko puta išli na poslovni ručak.

TEODORA: Ti ne razumeš! Ivan je dao otkaz i neće tražiti nov posao.

DAMJAN: To ti misliš.

TEODORA: To ja znam. Sipaj još!

DAMJAN: A, ne, nema alkohola za tebe. Do juče si bila pobornik zdravog života a sad izigravaš Britni Spirs! Takve su najgore!

Damjan ustaje i odlazi sa flašom. Teodora zamahne čašom na njega

DAMJAN: Ne bih ti savetovao da je baciš na mene. Od tvrde je plastike a možda i promašiš.

Damjan odlazi sa flašama. Teodora grčevito steže čašu kao da će je slomiti. Jedino što se lomi je njeno lice. Dolazi Damjan. Čupa joj, na jedvite jade, čašu iz ruku

DAMJAN: Hoćeš li da mi objasniš o čemu se radi ili ču lepo da te spakujem u gumenu košulju i strpam u istu čeliju sa Ivanom?

TEODORA: Ti ne razumeš. Ivan, on nije ta vrsta ludaka, on je svestan svega samo nije dovoljno... socijalizovan.

DAMJAN: Kapiram, hoće da zapali od gajbe, dosta mu je svega. Žudi za tim da meditira, kulira, traga za unutrašnjim mirom.

TEODORA: Ti stvarno ništa ne shvataš.

DAMJAN: Kako ne shvatam? Čitao sam i ja Kastanedu. Daj opusti se malo.

Damjan zatapše rukama i iz zvučnika zapeva ili Amy Winehouse ili Duffy ili ko god. Damjan je uhvati za ruku i privuče sebi. Plešu, lagano. Otvaraju se zidovi i pored njih plešu trolovi: Korto sa Bimbolinom i Chicha sa Mother Goose. Prate pokrete Teodore i Damjana

TEODORA: Šta misliš da je ovo, neki otrcani mjuzikl u kojem se plesom leči sve? Neka tvoja reklama?

DAMJAN: Ne, samo radim ono što mi se sviđa.

TEODORA: Pitam li se ja nešto?

DAMJAN: Ne previše. I, šta ja tu mogu da pomognem?

TEODORA: Pričaj sa njim. Ubedi ga da radi pogrešnu stvar.

DAMJAN: Što ne ide na posao?

TEODORA: Ne, što živi sa mnom. Reci mu da ode. Ja ne mogu više da budem pored njega.

Pauza

DAMJAN: Čekaj, a zbog čega bih? Koji je moj interes?

Pauza

DAMJAN: Shvatam. Ali, nije mi jasno u čemu je tvoj interes?

Zar ne želiš da ga se otarasiš? Najlakše bi bilo da ga strpaš Lazu i, pošto nema žive rodbine, kao starateljica preuzmeš njegov stan.

TEODORA: Kako možeš da kažeš tako nešto?!

Teodora ga odgurne. Damjan je zgrabi. Pleše tako što se ona blago otima dok on vodi

TEODORA: Ja nikad nisam bila s Ivanom zbog love ili stana, shvataš li?

DAMJAN: Nemoj reći da si ga volela.

TEODORA: Jesam ali on se nekako, ne znam, oteo, nisam više mogla da ga kontrolišem.

DAMJAN: Pa onda nađi nekog koga ćeš kontrolisati.

TEODORA: Nije to tako jednostavno.

DAMJAN: Onda daj oglas u novinama.

TEODORA: I, šta da napišem? Uspešna, dominantna, poslovna žena koja je retko kad kući, nije joj stalo do vezivanja, ne želi decu i ima santu leda umesto srca traži duševnog muškarca punog razumevanja?

DAMJAN: Mogu ja da ti pomognem oko oglasa. Našao bi se neki ludak ili prikriveni homoseksualac. Znaš kako je, svaka roba ima svog kupca.

*Teodora mu lupi šamar. Trolovi se razlete naokolo
cerekajući se*

TEODORA: Ja nisam nova marka piva, ja nisam žvakaće gume,
ja nisam ulošci sa krilima koje prodaješ! Ja sam žensko,
shvataš li?!

DAMJAN: Prestani da dramiš ili će te udariti.

TEODORA: Pa hajde, udari me.

Damjan je ošamari jako i Teodora padne na pod

TEODORA: Šovinističko đubre!

DAMJAN: Htele ste ravnopravnost-eto vam je! Vi smete da
udarite- onda smemo i mi! Više nije blam udariti ženu,
opsovati mater nekome. Ne zazire se više ni od vredanja
rođene majke! A nekad je to bilo nezamislivo. Nekad vam se
gledalo kroz prste zbog vaših perioda, vaših trudničkih,
vaših krhkikh tela, nekada ste bile plaćene isto kao mi!
Više ne! Sad morate da budete tvrde od nas, luđe od nas,
pametnije od nas ali samo ako vam mi dozvolimo! I rađaćete
onda kad vas pustimo!

TEODORA: Pusti me! Zvaću policiju!

DAMJAN: Zovi i imaćeš šta i da kažeš-došla sam u kuću mog
ljubavnika, nalila se, plesala s njim a onda dobila popizd!

TEODORA: Ti nisi moj ljubavnik!

DAMJAN: Ne, ali će to tako izgledati policiji, zar ne?

Damjan klekne pored nje. Grabi je za kosu

DAMJAN: Ti misliš da si slobodna, da si ravnopravna, da
možeš s tim sisama da se probiješ do vrha!

TEODORA: Ja ni s kim nisam spavala da bih uspela. Sve je ovo
moj talenat, moj rad, moje odricanje!

DAMJAN: Možda se nisi kurvala.

TEODORA: Nisam.

DAMJAN: Ali ipak tvoj šef svako veče onaniše i zamišlja te. Misliš da si ga prevarila a on ti je vezao matericu u čvor.

TEODORA: Ne znaš o čemu pričaš.

DAMJAN: O abortusima. Sva tri. Glupačo, misliš da ćeš tako stati u igri? Kasapeći sebe? Žene uvek gube.

TEODORA: Ti si psihopata!

DAMJAN: Zato što govorim istinu? Muškarci drže sav krupni kapital , muškarci voze devedeset posto kola, muškarci drže nekretnine a vi? Samo zato što par sponzoruša drži neke od tih budala za onu stvar ti misliš da i ti možeš tako ali ne možeš! A zašto tako misliš? Zato što smo ti ja i oni kao ja napunili glavu raznim sranjima.

TEODORA: Ja vas uopšte ne slušam!

DAMJAN: Ne? A moje reklame u „Gloriji“? A šatrom uspešne poslovne žene koje stalno promovišem? Ja sam te reklame pravio još do si ti davala prijemni ispit!

TEODORA: Štas tripuješ?

DAMJAN: Ne veruješ mi? Još bolje! Rob koji veruje da je slobodan je idealan rob!

Pušta joj kosu

DAMJAN: Hajde, ustani.

Teodora ustaje, s mukom

DAMJAN: Dobro. Ovako ćemo- idi do kreveta.

TEODORA: Hoćeš da me siluješ?

DAMJAN: Ne, samo da ispoštujem dogovor.

TEODORA: Nismo se tako dogovorili.

DAMJAN: Dosta zajebavanja!!! Tačno znam šta si namerila!

Pauza

DAMJAN: Da budemo potpuno iskreni- ti nisi poštena i dobra osoba a nisam ni ja, to je sigurno. Nekad smo možda i bili ali to vreme je prošlo i mi više nismo mi. Zaposlili smo se

i postali naš posao, to je ono što nas određuje. Posao, lova i to je to. Kao ljudi mi ne postojimo.

TEODORA: Luđi si od Ivana.

DAMJAN: Teodora, ti si osećala nešto za Ivana ali ti je sad najbitnije da je on normalan i da ga ja izradim da napusti gajbu, jel tako? A zašto? Od normalnog tipa je mnogo lakše dobiti razvod i stan. A i ko je danas lud? Jedan doktor tvrdi jedno, drugi drugo, konzilijumi, pregledi, možda mu odrede kućnu negu a nije red izbacivati bolesnog čoveka. Možda ga i iscele ili se pojavi neki daleki rođak kao staralac.

TEODORA: To je nagađanje.

DAMJAN: Nagađanje? Pogledaj se- kod ovakve žene nema nagađanja, samo činjenice a činjenica je da imaš interes!

TEODORA: Ja nikad ne bih tražila tako nešto od tebe da nisam primorana.

DAMJAN: Ne, ti bi ostala s njim u braku i varala ga sa mnom.

TEODORA: Ne umišljaj!

DAMJAN: Okej, možda bi izdržala mesec-dva ali bi na kraju popustila.

TEODORA: Zašto s tobom?

DAMJAN: Zato što je najbliže, najdiskretnije. Znaš da se nikad ne vezujem a tebi je suviše riskantno s tipovima s posla.

TEODORA: Mogla bih da nađem nekog sa strane.

DAMJAN: Teodora, ne zasmejavaj me! Ti si posao, zapamti! Nisi drolja koja se podaje svakome. Ja sam tvoj prirodan izbor i strateški partner, da se tako izrazimo.

TEODORA: Znaš šta, žao mi je što sam ti bilo šta rekla.

DAMJAN: Je li? Onda ti ja nisam potreban. Slobodna si, idi. Hajde, niko te ne drži!

TEODORA: Gde da idem? Sam kažeš da sam slobodna robinja.

Damjan joj pokazuje prema krevetu.

DAMJAN: Lezi, potrbuške.

Teodora se okrene prema krevetu.

DAMJAN: Ko je sada mačo karikatura, a?

Mrak. Stenjanje trolova iz tame off

Peta scena

Ivanova soba. Ivan sedi za kompjuterom na sredini sobe. Na podu sobe je njegova stara odeća. Smiren je, u čistoj Damjanovoj odeći iz druge scene, obrijan, čiste kose, pun samopouzdanja. Oko Ivana, u polutami, kruže trolovi. Ulazi Teodora.

TEODORA: Šta radiš u tom mraku?

IVAN: Kako šta? Tražim posao.

TEODORA: Ivane, tebi je sve gore.

IVAN: Ne veruješ mi? Dođi i pogledaj.

TEODORA: Mnogo često menjaš mišljenje. To me plaši.

IVAN: Dođi pogledaj.

Teodora priđe, nagne se, pogleda monitor i odmakne se.

Ivan, koji je pokušao da je zagrli ostaneo tako, sa praznim zagrljajem, skamenjen

TEODORA: Mislila sam da ćeš zauvek prestati da radiš.

IVAN: Ja? Ma kakvi!

TEODORA: Otkud odjednom ta promena?

IVAN: Čuo sam se sa nekim prijateljima i oni su mi objasnili da se jednom živi i da se sad zgrće lova.

TEODORA: Pametno.

IVAN: I rekli su mi da je potrošačko društvo vrhunac evolucije i da dalje nema.

TEODORA: Twoji su drugovi baš izverzirani.

Pauza

IVAN: To je sve što imaš da mi kažeš?

Pauza

TEODORA: Ima li oglasa za posao?

IVAN: Mnogo, čak premnogo.

Teodora kreće prema vratima

IVAN: Gde žuriš?

TEODORA: Nigde.

IVAN: Pa što onda bežiš od mene?

TEODORA: Moram da se istuširam.

IVAN: Čekaj.

Ivan je privuče sebi. Onjuši je

TEODORA: Zašto me mirišeš?

Pauza

IVAN: Sećaš se vreće za spavanje?

TEODORA: Kako?

IVAN: Nema veze. Volim tvoj miris. Hajde, istuširaj se.

TEODORA: Hajde, miriši me još malo.

IVAN: Neka.

TEODORA: Okej.

Teodora kreće prema vratima a zatim se okrene

TEODORA: I, molim te, presvuci se.

IVAN: Što?

TEODORA: Nosiš odelo koje je isto ono Damjanovo sa žurke.

IVAN: Pa? Kupio sam ga u istoj prodavnici.

TEODORA: Ne pristaje ti.

IVAN: Shvatam.

TEODORA: Ne mislim ništa ružno.

IVAN: Naravno.

TEODORA: Drago mi je da si se uozbiljio.

IVAN: Aha.

TEODORA: Sigurna sam da ćeš naći posao.

IVAN: Hoću a sad se istuširaj.

TEODORA: U redu, u redu. Evo idem!

Teodora žurno izlazi. Ivan skida odeću sa sebe, brzo, sa gađenjem. Oblači svoju staru odeću

IVAN: Pokušao sam da budem nešto što nisam. I koga sam izabrao za uzor? Tipa koji je pre manje od sat vremena spavao sa mojom ženom. On razvlači Teodoru u krevetu a ja razvlačim sopstvenu kožu da bi bila po njegovoj meri! Po meri hiljada takvih mamlaza koji danas upravljaju svetom! Namirisao sam ga na njoj, namirisao sam teški muški znoj, namirisao sam sopstvenu glupost!

Svi stanu. Pauza

IVAN: Slušajte me, danas je dan kojeg ču se jedini ja sećati! Nije me briga da li ćete sed ikad sećati mojih reči. Previše je praznih reči izrečeno, previše je vremena potrošeno na objašnjenja onima koji za objašnjenja i izvinjenja ne znaju. Svega je previše i svega nedostaje. Previše je lažnih molitvi za mir u svetu, humanitarnih akcija koje pune džepove bogatih, izjava ljubavi, objava rata, sklapanja labavih mirovnih ugovora koje niko ne poštuje, pesnika koji se trude da zvuče kao Čarli Menson ili Merlin Menson, svejedno, previše je bendova koji zvuče kao U2! Za mene zakoni puni samozavravanja koje pišete ne znače apsolutno ništa! Čujete li? Ništa!

Trolovi krenu zatim stanu a onda nastave da se kreću

IVAN: Vi služite prividu i sami ste privid, vi niste prigrlili sebe i ono oko sebe, vi ste se odrekli svega zarad jeftinih sajber trikova. Mene nećete naći u vašem drtuštvu. Jedan manje, slušajte, koliko god da vas je. Danas vas je jedan manje!

Trolovi stanu a onda nastave da se kreću

IVAN: Ne bojim se onog što me čeka, samo onog što sam doživeo. Otići će a vi nećete za mnom, da li me čujete?

Trolovi stanu

TROLOVI: Govoriš u prazno, pišeš u prazno, misliš u prazno! Obratićemo ti se onda kad mi budemo hteli i ti ćeš slušati, sviđalo ti se ili ne! Slušaćeš, svadati se, klimati glavom, psovati nas, ali, šta god uradio, ostaćeš na spisku!

Trolovi nastavljuju da se kreću

IVAN: Neću jer će, ma koliko se trudili da me kontrolišete imati sebe. Vaša krađa nikad neće biti potpuna a u vašim džepovima će uvek faliti nešto sitno i iskričavo što mi niste ukrali!

Trolovi stanu. Okrenu se prema njemu preteći

TROLOVI: Možemo te spržiti, zgromiti, uništiti, ti nama pripadaš!

Ivan pada na kolena

IVAN: Ne dok ne prihvatom vašu igru, ne dok igram po svojim pravilima!

TROLOVI: O čemu pričaš? Ti si pao, nigde te nema!

IVAN: Da, ali sam ja i dalje tu gde sam a vi se vrtite uporno oko mene. Zašto to radite ako vas nisam zvao?

Trolovi odstupe i odu iza svojih pregrada. Ivan stenući leži na podu. Mrak

Šesta scena

Ivanova soba. Ivan, isti iz prethodne scene, sedi na stolici i svira gitaru. Radi to pomalo trapavo, akordi nisu čisti ni pokreti najprecizniji ali ulaže veliki napor.

Otvaram se vrata. Ulazi Teodora

TEODORA: Ivane, izvini što ti smetam.

Ivan odloži gitaru

IVAN: Teodora, ne moraš da se izvinjavaš.

TEODORA: Samo se trudim da budem fina.

IVAN: Znam da se trudiš.

Pauza

IVAN: Reci Damjanu da slobodno uđe.

TEODORA: Otkud znaš?

IVAN: Ko drugi može da me traži?

Teodora se okrene prema vratima

TEODORA: Uđi.

Ulazi Damjan. Teodora pogne glavu i izjuri napolje

DAMJAN: Čao.

IVAN: Čao. Rekao bih ti gde da sedneš ali nema više stolica.

DAMJAN: Nema veze.

IVAN: Znači, kratak razgovor, s nogu, poslovno.

DAMJAN: Ne razumem.

Ivan odlaže gitaru i prilazi Damjanu

IVAN: Da li veruješ u to da čovek, usled nekog velikog šoka ili, recimo, nervnog sloma, može jasnije da vidi stvari?

DAMJAN: Pa, ne znam šta da ti kažem. To što kažeš liči malo na suženje svesti.

IVAN: Zavisi da li se čovek prepusti očaju ili ne. Ako te nešto udari u glavu može da ti prodrma par vijuga znaš?

Ivan krene kao da će drugarski da udari Damjana a ovaj se izmakne

IVAN: Ne boj se, neću da te udarim.

DAMJAN: Ne? Izgledalo je kao da hoćeš.

IVAN: Mnoge stvari izgledaju ovako a u stvari su onakve.

DAMJAN: Sada te tek ne razumem.

IVAN: Zašto se izmičeš? Zato što sam krenuo na tebe? Znaš da je ovo moje ludilo interno, da nisam nasilan a ti opet bežiš.

DAMJAN: Ne bežim.

IVAN: Bežiš, bežiš. Da nisi nešto zgrešio pa se sad plašiš kazne?

DAMJAN: Ja? Nisam.

IVAN: Onda dođi, zagrli svog drugara. Padni mi na grudi. Hajde.

Damjan mu priđe i jedva ga zagrli i potapše po ramenu.

IVAN: Tako. Želim vam svako dobro.

Damjan se izmakne

DAMJAN: Kome?

IVAN: Teodori i tebi. Prijatelju, ako sam, kako kažete, poludeo nisam istovremeno i zablentavio. Teodora ne može u oči da te pogleda. Pretvara se da si joj odbojan a obojica dobro znamo da nisi.

DAMJAN: Ne, ti ne razumeš, mi nismo zaljubljeni jedno u drugo.

Ivan se smeje

IVAN: To mi je jasno, ne brini. Kako bi i bili zaljubljeni jedno u drugo? A opet, baš ste lep par.

DAMJAN: Mislio sam da si pri sebi.

IVAN: Nikad nisam bio prisebniji. Zato ču i da uradim ono što je podavno trebalo.

Ivan odlazi po gitaru, grabi je za vrat a Damjan zgrabi stolicu i okrene je prema Ivanu kao štit

IVAN: Šta to radiš?

DAMJAN: Šta ti radiš?

IVAN: Hteo sam da ti poklonim gitaru. Jel ti to patiš od manije gonjenja?

Ivan okrene gitaru onako kako se predaje mač. Damjan spušta stolicu. Uzima gitaru

IVAN: To je što se tiče tebe. A što se tiče Teodore...Zovi je molim te.

Damjan prilazi vratima. Otvara ih

DAMJAN: Teodora, dođi molim te!

IVAN: Ovde su svi baš fini.

Teodora ulazi

IVAN: Danas sam u darežljivom raspoloženju.

DAMJAN: Poklonio mi je gitaru.

TEODORA: Vidim. A zašto?

IVAN: Zato što ti ne znaš da sviraš. A tebi, pošto tako lepo raspoređuješ stvari po policama, tebi dajem stan.

TEODORA: Kako?

IVAN: Jedino ne znam zašto si poslala Damjana da me pita za to. Bilo je dovoljno samo da mi kažeš i sve bi bilo gotovo.

TEODORA: Ne znam, stvarno ne znam šta da kažem.

IVAN: Nisi mogla da pričaš sa mnom u takvom stanju. Bio sam previše odbojan a ti nisi htela da se ponižavaš. Razumem te. Moj najbolji drug je trebao da to uradi umesto tebe. Svejedno, sad je sve završeno onako kako je najbolje.

Ivan krene prema vratima

TEODORA: Kuda ćeš?

Ivan stane kod ragastova i osloni se na njega

IVAN: Negde. Ne brini, javiću ti se čim se negde smestim pa ćeš mi doneti papire za razvod i dokumentaciju oko stana.

DAMJAN: Zašto si to uradio?

Ivan se okreće prema njemu

IVAN: Sećaš se kad smo pričali o „Matriksu“? Priča o robotima koji od ljudi prave baterije, paralelnoj stvarnosti i ostalim ludorijama? Nema robota, postoje samo ljudi koji se ponašaju gore od robota i ponekad ti izgledaju iskrivljeno, nakazno, liče na trolove a u stvari su to oni isti s kojima se mimoilaziš na ulici svakog dana. E, u tome je problem.

DAMJAN: U ljudima? Oni su pogrešni?

IVAN: Ne, samo je njihova priča je pogrešna od samog početka. Moć, uticaj, kontrola, novac i gomila načina da se to opravda civilizacijom, zakonima, redom, tradicijom. Zato je i Matriksova priča pogrešna. Lako nam je da gledamo robote jer ne možemo da gledamo sebe kao onog ko u sebi nosi zlo. Ja ne želim da se prepirem s Teodorom oko stana. To je ionako deo nekog prošlog života a ja se polako pripremam za onaj sledeći.

Pauza

TEODORA: Ti se sad nećeš ubiti?

IVAN: Ne, neću. Tek sad ću početi da živim.

Ivan izlazi iz stana. Trolovi staju pored Theodore i Damjana. Zidovi padaju. Iza zidova je gola scena. Ivan se kreće sporo, posrće, ustaje i nastavlja da hoda dok ne napusti scenu. Damjan, Teodora i trolovi se okreću prema publici dok Ivan nestaje u mraku.

/KRAJ/